

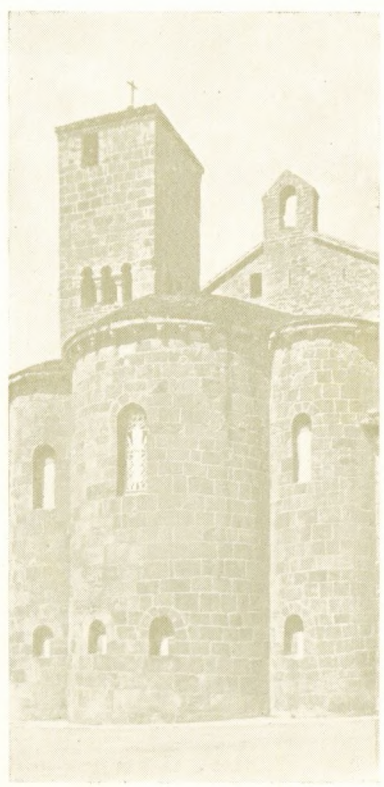
SK-3/9

A. Núñez Dubús

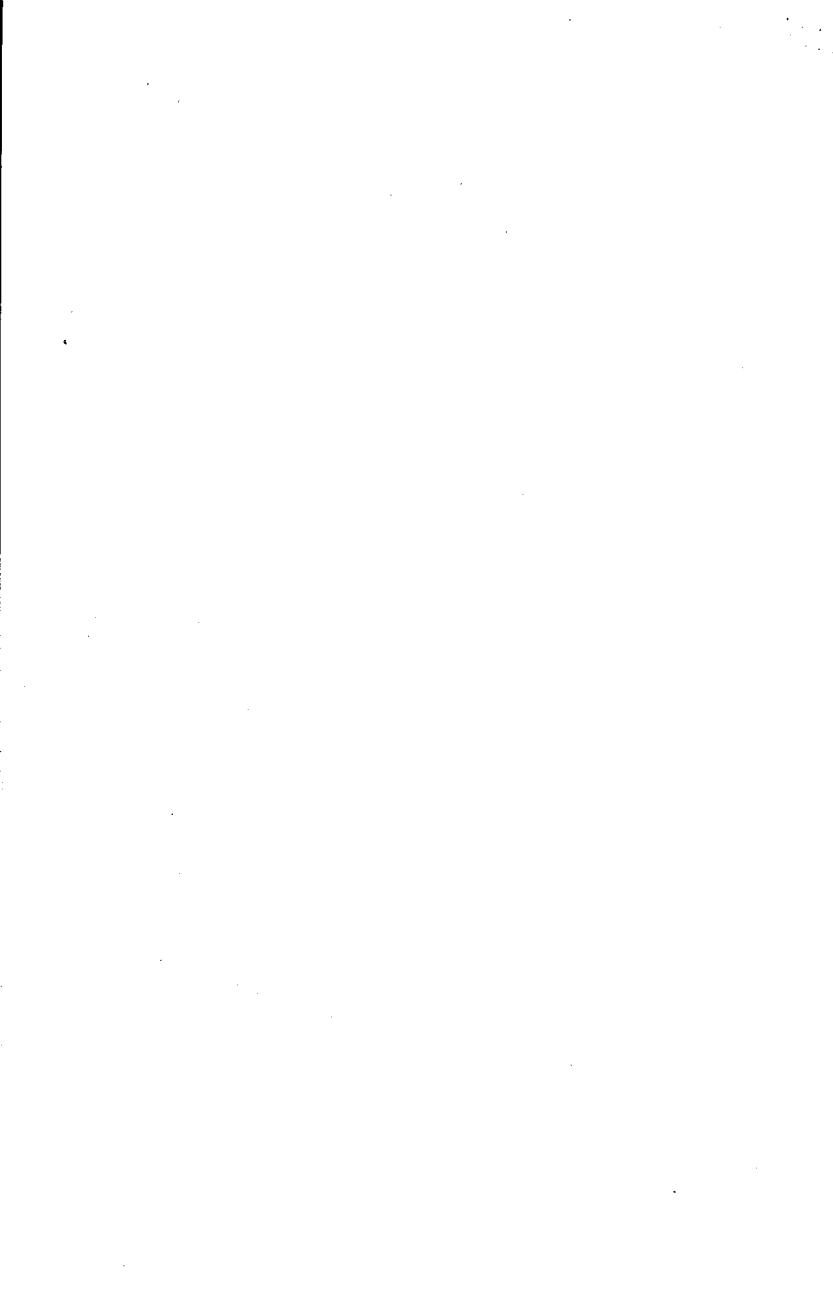
ETERNECO

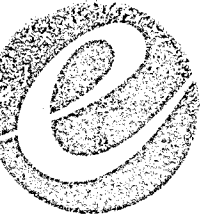
N
A
V
A
R
R
A

L
E
G
E
N
D
O

4562

FEDERACIÓN
ESPAÑOLA
DE ESPERANTO.
ESPERANTO-FEDERACIÓN

Fraŭ. Amalia Núñez Dubus, konata esperantistino hispana, naskiĝis en Pamplona la 22an de marto 1889, Help-prof., telegrafistino, interesiĝis pri esperanto, kaj esperantistiĝis en la jaro 1911.

Fraŭ. Amalia Núñez Dubus, kunlaboris en kelkaj Esperanto-revuoj kaj atingis diversajn premiojn en Literaturaj Konkursoj.

Ŝia nuna verko ETERNECO (Navarra Legendo), kies filozofian karakteron malpezigas la ĉarma stilo de nia verkistino, baziĝas sur antikva navarra legendo. Kvankam la ĉefrolulo de la rakonto, Abato Virila, vivis en la komenco de la Xa jarcento, kaj la Katolika Eklezio celebras lian feston la 10an de oktobro, nur en la legendo ni povus atribui al li la temon kiu kernas la rakonton. Estas konstatite, ke similaj legendoj troviĝas en la tradicioj de plej diversaj popoloj kaj kulturoj.

La Estraro de la Hispana Esperanto Federacio ĝojas prezentante ĉi tiun verkon al la esperantistaro okaze de la XXVII Hispana Kongreso de Esperanto en Bilbao.

N. L. ESCARTIN

4562

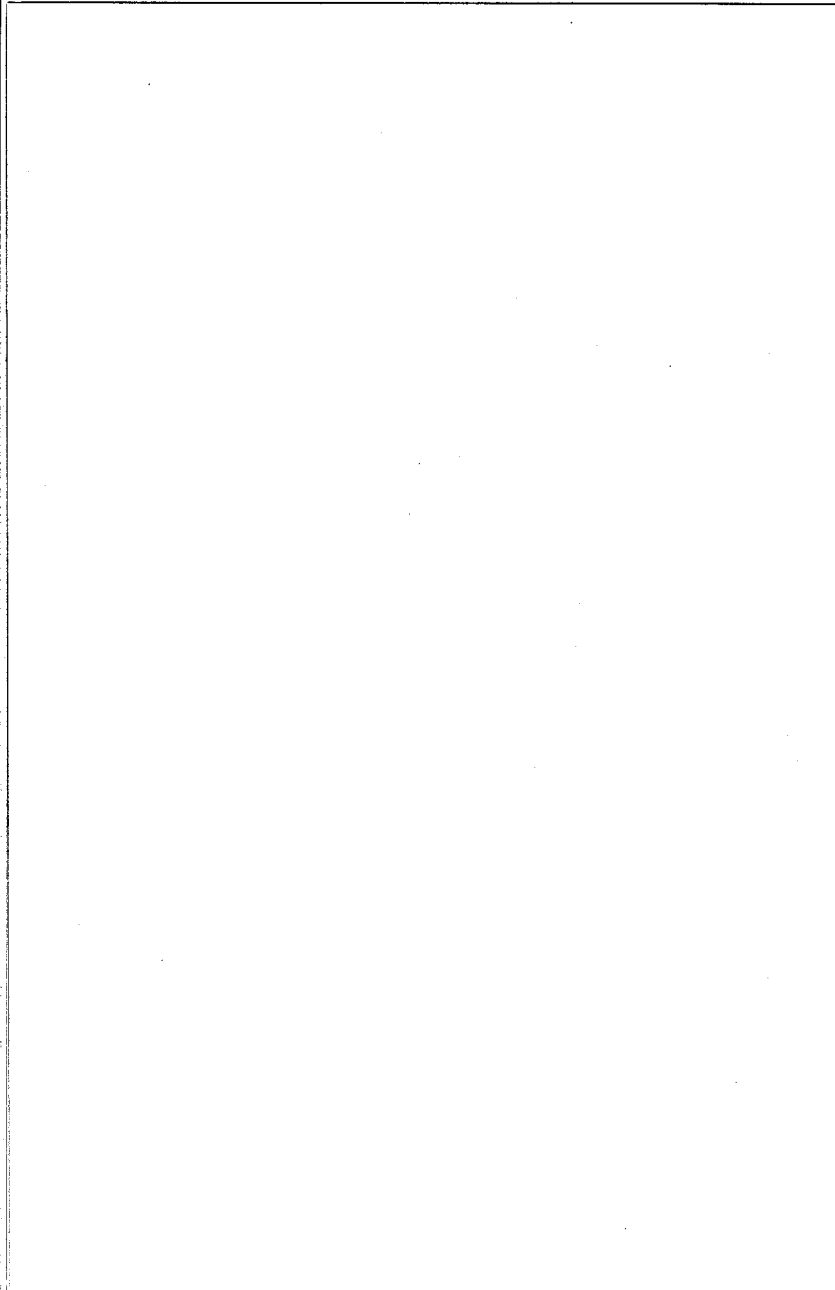
16x0000hcf00456244

A. Núñez Dubús

ETERNECO

(NAVARRA LEGENDO)

ETERNECO

(Navarra Legendo)

Ankoraŭ en la templo daŭre sonis
la Gregoriaj kantoj de l'*Amen*
L'abato finbenadis kaj ordonis
kutiman ripozadon en ĝarden'.
Poste, la sankta vir'je blanka haro
paŝadis malrapide al arbaro.

Li ŝajnas ja trankvila, mienserena,
impona la staturo, li majestas
kaj plena de saĝec' kaj raciplena
trankvila, li antaŭ subuloj, restas;
sed kiel vulkanfajr' sub neĝa krusto
ardadas brulpasi' en lia brusto.

Ho eterne! Ĉu povas ja la homo
eterne daŭri, adi sen enu?
Eterne ĝoji en l'eterna domo?
Kiel eterna ĝoj'eterna ĝu'?
L'abaton turmentadas tia penso
kvazaŭ najlata sago en la menso.

La kavaliro rajdas kaj militas
por la atingo de milita glor'
Li sangon versas, sojfas kaj elsvitas;
kaj' se ne mortas li en frua hor',
neniam —lin konfesis kavaliro—
milita gloro plensatigas viron.

Klopodas por akiri hom' bienon
eĉ al la krimo iras pro la or?;
sed la posedo de la riĉa pleno
ne feliĉigas en satega kor'
Li aŭdis certe el la konfesato
konfeson plenan pri la ormalsato

Junulo serĉas amon kaj kuraĝe
pro ino luktas, ploras kaj batalas,
eĉ freneziĝas, agas li malsaĝe:
la vivo estas, sen la am', banala;
sed kiam fine, ŝian li akiras
kvazaŭ fumaĵ' la iluzi' foriras

La komercisto la riĉaĵojn celas
per justaj aŭ maljustaj la medioj
jamriĉa, pluajn riĉojn li akcelas;
nur mono, oro estas liaj dioj.
Kaj tamen, kvankam jam li riĉe riĉa,
neniam or' lin igas tutfeliĉa

Kiel, do, ĉiam feliĉec' ĉiela
kion atingi povas or' nek am'?'
Kiel eterna ĝoj'eterne hela,
eterna ĉio kaj eterna sam'?'
La bruston sen esper' l'abato frapas
kaj kun dolor' singult' el buŝ' eskapas.

Kaj jen en la silento de l'kverkaro
eksonas dolĉa kanto, brila tril'
Kaŝata, nevidebla najtingalo
plenigas ĉion per la gorĝfajfil'
Cerbumi ĉesas la pensanta viro,
aŭskultas li, ĉarmata pro la miro.

Ne haltas muzikanta la birdeto:
jen trilo, jen fajfado, jen pepad',
jen arpeĝado, ĉiam sen ripeto,
jen kvazaŭ riveret', jen laŭ kaskad?
L'abato nek plu pensas nek singultas;
nur sentas li kaj aŭdas kaj aŭskultas

.....
.....

Jam vesperiĝas. L'abat' sin levas.
La propaj zorgoj venas al memor'.
Al l'abatejo li reiri devas
por la prezido de l'vespera ĥor'.
Li prenas la bastonon malrapide;
li vidas ja la domon vid'al vide

Li frapas je la pord'. Monaĥ' malfermas.
Timiĝe li rigardas la venanton.
En menso de Viril' surprizo ĝermas:
Monaĥo tiu, Kiel nekonato?
Kaj Kial li, ja strange blankvestita,
anstataŭ la tutnigra vesto rita?

—Kion Vi petas al ni, mia frato?
Demandas laŭ kutimo la pordisto.
—Min Vi ne konas! Estas mi l'abato.
Sed rediras la frato kun insisto:
—La abato? Li nun la vesprojn preĝas
kaj dece en ĥorej' la grupon reĝas.

Pordist, lin konsideras frenezulo;
li tamen, lin kondukas al gastejo,
Neniam, eĉ al plej malinda ulo
rifuzas Benedikta monaĥejo.
Poste, abaton sian li avertas,
dum ĵusvenint' protestas kaj disertas.

Por juĝi pri afero tiel stranga
kunsidas la monaĥoj kun l'abat'.
La nekonata ĉef', vestaro blanka
mirigas sanktan viron sen kompat';
sed kun mien'serena kaj helbrila
mi estas, diras li, abat' Virila

Aŭdinte tion, la monaĥ' maljuna
pro jaroj kaj pro fastoj kurbigita
alproksimiĝas al abato nuna
kaj, rajto por paroli permesita,
komencas li per voĉo tre humila:
Mi aŭdis iom pri abat' Virila

Kiam mi, juna, monaĥejon venis
al mi rakontis placentjara patro
ke, novictempe li noticon prenis
je sia vic'el plej maljuna frato
ke Virila, abato siatempe
iam iris al promenad? printempe

Monaĥoj liaj vane lin atendis.
Neniam li revenis el arbaro
kaj la fratar' sendube prikonsentis:
Englutis certe lin sovaĝbestaro;
sed tio, diras la kronikeventoj,
okazis antaŭ pli ol tri jarcentoj.

Tri jarcentoj! kaj nur birdeta trilo!
tri jarcentoj! Ho kia Dia lumo!
La kofuzatan viron trafas brilo,
disigas lia dubo kvazaŭ fumo.
Li falas teren, kaj vizaĝ' al tero
mortante benas Dian la misteron.

FEDERACION
ESPAÑOLA
DE ESPERANTO
HISPANA ESPERANTO-FEDERAZIO

Notoj.—La rakonto estas popola Navarra legendo. Tamen Abato Virila ne estas legenda homo. Li vivis en la komenco de la X^a jarcento. Ekzistas pruvoj ke en la jaro 928 la abato de Leyre nomiĝis Dom Virila.

La Katolika Eklezio celebras lian feston la 10an de oktobro.

